

Objektiiv

ALATI FOOKUSES

HIND: 0.40 SENTI

REBASED

21-22 september toimus
REBASTE RETSIMINE!

MÄRT AVANDI

Üldsusele on Märt Avandi
jätnud „naljamehe“ mulje.
Kas ta ka seda on? Loe
lähemalt leheküljelt 3

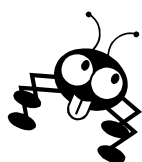
DUELL

Sügisese duellis on vastamisi
teatriõpetuse õpetajad Minna
Kohjus ja Eva Kalbus.
Kellel on kreativeamad
vastused? Kes jääb lõpuks
peale?

Toimetaja veerg

Järjekordne õppeaasta on alanud ning jällegi koos paljude uute õpetajate ja veel rohkemate uute kümnendikega. Õppekava, mille esimesed katsejänesed meie, praegused 11ndikud, oleme, toob iga aasta kaasa midagi uut. Järjekordsed põnevad valikkursused ja loomingulised ülesanded tava-tundides. Kõigest sellest tuleb juttu ka lehes. Uue õppekava kohta on arvamust avaldanud Ailar, uute õpetajatega tegi juttu Anna ja kümnendike aasta sündmusest, rebaste ristimisest on loo kirjutanud Liivia. Lisaks sellele on lehes veel muudki põnevat. Väga huvitavad pildid õpetajatest, intervjuu Uus-Meremaalt tulnud vahetusõpilasega ja loomulikult duell. Ka lehes on toimunud muutusi. Välja on vahetunud peaaegu kogu lehe toimetus. Eelmise aasta olijatest on alles ainult kaks. Ülejäänud on sellel sügisel lehega liitunud üheksandikud ja gümnasistid. Ühtpidi rõõmustavalt ja teisalt hirmutavalt kiiresti on möödunud see esimene veerand. Hirmutavalt seepärast, et aja lendamine mõjub alati kuidagi kõhedust tekitavalt ja lähenevad kuupäevad mil 12ndikud sooritavad erinevaid eksameid ja 11ndikud kaitsevad oma uurimistööd. Rõõmustavalt, kuna juba mõne päeva pärast algab sügisvaheaeg. Kes sõidab maale vanaema juurde pannukaid sööma, kes kirjutab uurimistööd. Mina ja tõenäoliselt veel mitmedki teised üheteistkümnendikud veedavad oma vaheaja arvuti taga istudes, oma uurimust kirjutades ja vahepeal 9GAGis oma meelt lahutades. Võrratut vaheaega teile kõigile:)

Gisela

NOVEMBRI
SÜNDMUSED

November- vabalava

November - algklasside
PLAYBOX08.-12.11. Isadepäeva
üritused klassides

12.-16.11. Stiilinädal

13.11. õpilasseminar „Et ei
juhtuks õnnetust“

14.11. Kultuuritaip

22.11. 5.-12. klasside
PLAYBOX26.11. Kodanikupäeva
tähistamine

Objektiiv toimetus
objektiiv.toimetus@gmail.com
gisela.kastein@gmail.com
peatoimetaja: Gisela Kastein
(11c)
Küljendasid: Janar Männistu ja
Gisela Kastein
Keeletoimetaja:
õp Kerstin Vessik
Lehe tegid:
Kristi Paartalu (10d)
Liivia Talvik (12. d)
Anna Kõuhkna (12d)
Ailar Väärtmaa(11b)

SPORT

21. Septembril toimus Sütiste metsas Mustamäe koolide vaheline murdmaajooks. Joosti 500 ja 1000 meetri jookse. 1000m jooksus sai esimese koha 10.A klassi õpilane Sandra Güsson ajaga 3.39.8.

12. Septembril toimunud orienteerumine Nõmme metsas kulges aktiivselt.

1.-3. klasside arvestuses tulid esikolmikusse

3.B klassi poisid Jan-Martin Halliste, Karl-Kevin Keskküla ja Siim Martti Kubensky.

7.-9. klasside tüdrukute arvestuses sai tubli kolmanda koha Kaisa Peegel (7.B), teise koha Janne Randma (9.A) ja eduka esimese koha sai Gerda Salusoo (9.A).

7.-9. klasside poiste arvestuses sai Gert Animägi (9.B) kolmanda koha, teise koha Egert Mõek (9.A) ja tubli esimese koha Janar Männistu (9.A).

10.-12. klassi tüdrukute orienteerumises sai kolmanda koha Merilin Tammik (10.C), teise Linda Sakala (10.B) ja esimese koha Kadrian Possul (10.D).

10.-12. klassi poiste arvestuses sai Tanel Terras (10.A) kolmanda koha, Märten Metsaviir (12.D) teise, ning Erik Kallas (12.B) esimese koha.

Palju õnne võitjatele!

Gerttu Kaunismaa (11d)

Karilis Käro(9a)

ilustraatorid:

Laura Jüristo (11d)

Fotod:

Mari Leen Rosenberg

Liisa Lehtmaa(9a)

Aitäh:

Ants Ivask, Merilin Schults,
raamatukogu

objektiiv

ALATI FOOKUSES

Kahe jalaga maa peal Märt Avandi.

Gerttu Kaunismaa, 11.d

Märt Avandi näol on tegemist hetkel ühe Eesti kõige hõiva-tuma näitlejaga, kellel napib vaba aega ka oma pere jaoks. Sellele vaatamata oli näitleja nõus tulema noortele endast ja oma tegemistest veidi rääkima.

Üldsusele on Märt Avandi jätnud „naljamehe“ mulje. Tihti ei osata teda enam teistmoodi võtta ning Avandi kurdab ka ise selle üle, et inimesed ootavad temalt pidevalt nalja tegemist.

Klassi astus aga maitsekalt riietatud intelligentse väljanägemisega noor näitleja, kes eelistab pigem tõsisel rollil, sest nendesse süvenemine on Märdi jaoks huvitavam ning tema jaoks ei olegi asja tegemisel mõtet, kui see kuidagi huvi ei paku. Samuti ei tee ta saladust, et projektid, kuhu ta on ka ise nõ „käed külge pannud“ tähendavad tema jaoks rohkem, kui mõni muu roll. Sealhulgas näiteks

„Ärge valige eriala selle järgi, mis rohkem sisse toob, vaid selle järgi mis tõsiselt meeldib.“ - Märt

sõpradega koostöös valminud „Tujurikkuja“.

Eestis on väga palju kuulsust otsivaid inimesi. Tihti tehakse selle saavutamiseks kõike võimalikku. Siiski on jäänud veel mõni kuulsus, kellele endalegi on melu ootamatult saabunud ning seda väga

lühikese ajaga, nende väheste seas ka Märt Avandile. Vastupidiselt mõnele teisele eirab ta ajakirjanikke peaaegu täielikult ning on nende suhtes äärmiselt kriitiline. Tema arvates loovad ajakirjanikud tihti allapoole vööd ja seda julmalt. Enne trükki minemist tahab Märt alati pealkirjad ning teksti sisu korralikult läbi kontrollida, sest tihti tuleb ette olukordi, kui tema öeldu on

„Sa pead arvama alati, et sa oled väga hea. Sa ei peaks arvama, et sa oled teistest parem.“ - Märdi sõber

valesse võtmesse pandud ning seetõttu vägagi teistmoodi mõistetav, kui Avandi seda algselt mõelnud oli.

Pere on kõige olulisem Märt Avandi on abielus Liis-Katrin Mäega ning neil on 3-aastane pisipoeg Herman, kes on Märdi kõige suuremaks inspiratsiooniks, sest Avandi meelest on lausa vapustav, kui elutargad on pisikesed lapsed. Avandi peab perega veedetud kvaliteetiga väga oluliseks, sest vaba aega on projektide, telesaadete ja teatri tõttu väga vähe. Märt on tihti häiritud sellest, kui näiteks pargis perega jalutades temalt mõni fänn autogrammi või pildi tegemist küsima tuleb. Avandi jaoks on selline käitumine äärmiselt ebaviisakas ning sellistes olukordades ei kardä Märt ka selgelt „Ei“ öelda. Näitleja on nõus autogramme andma ja pilte tegema, siis kui selleks on oma aeg ja koht. Avandi jaoks on väga oluline hoida eraelu ja meedia teineteisest täiesti eraldi.

Joondumine ja aeg iseenda

Persoon

„Ära võta ennast liiga tõsiselt.“ - Märt

jaoks Märt Avandi on suutnud alati hoida ühtset joont ning elu jooksul on välja kujunenud ka mõni lause mille järgi joondumist Avandi oluliseks peab. Üheks selliseks lauseks on tema jaoks „Ära võta ennast liiga tõsiselt.“ Märdi arvates ei tohi ennast liiga tõsiselt võtta, sest muidu on läbipõlemine suur oht ning samuti ei tohi karta ebaõnnestumist. „Võid ebaõnnestuda. Mis siis?“ Ebaõnnestud, siis ebaõnnestud,“ arvab Märt. Avandi väga hea sõber, kes on ka psühholoog, on Märdile südamele pannud järgneva: „Sa pead arvama alati, et sa oled väga hea. Sa ei peaks arvama, et sa oled teistest parem.“ Märdi arvates just täpselt nii ongi. „Lihne, selge ja väga täpne,“ ütleb ta.

Vaba aja leidmisega on noorel näitlejal palju tegemist. Enda jaoks aega leida on veelgi raskem, kui pere jaoks. Märt ise ütleb, et vaba aega mõtlemise ja üksinda olemise jaoks peab jõuga võtma, sest niisama kuskilt seda ei tule, aga sellist aega on kindlasti vahel vaja võtta ja mõelda oma mõtteid kuskil meelispaigas.

Hetkel ei ole Eestis ühtegi telekanalit, kus ei näeks Märt Avandi nägu ning ei leidu enam inimest, kes tema nime ei tea. Sellegipoolest on Märt kahe jalaga maa peal ning noortele ei hakka ta näitlemist taevani kiitma vaid soovib ühte, mis kindel: „Ärge valige eriala selle järgi, mis rohkem sisse toob, vaid selle järgi mis tõsiselt meeldib.“

Rebased

Oo, rebased, tõstkem
üles käed!

Liivia Talvik, 12.d

Olles abiturient, olin ma oodanud seda septembri lõppu juba pea et 12 aastat.

Mulle oli antud privileeg valida välja üks õnnetu rebane, kelle kallal oli mul õigus end nii-öelda välja elada, tema õnneks aga ei olnud mul miskit erilist välja elada, teistel nii väga siiski ei vedanud.

21. septembri hommik algas varakult, juba 7.30. Vaatasin mööda võimlat ringi ja olin üllatunud, kuidas mõnele rebasele ei olnud armu antud. Näod täis soditud, jala all tellised või suusad, kaelas pugejakaardid, seljas eriskummalised riided, nad juba karjusid, tegid komplimente, viskasid palli ja sooritasid erinevaid füüsilisi trikke.

Suure kolina saatel joosti esimesse tundi, hilineda ei tohtinud mitte mingil juhul mitte keegi. Kool oli täis kas tõelisi veidrikke või siis uhke pilguga noori, kel kõigil huvitavad kroonid peas. Kroonides peegeldus isikupära, kellel kommipaberitest, kellel kübar, kellel tiaara ning mõnel isegi Hawaii lilled. Abiturientid võisidki uhkete näoilmetega ringi käia, oli käes nende päev,

kui igaüks sai omaenda orja. Nii mõnegi palve oli McDonaldsi burger või kodutehtud muffinid, kõht oli igatahes täis. Mõned abiturientid aga nõudsid veidike raskemaid ülesandeid. Oli selleks siis tutvustus, luuletus, pilt, mõni film või soomekeelne laul – katsumusi oli

Näod täis soditud, jala all
tellised või suusad, kaelas
pugejakaardid, seljas
eriskummalised riided, nad
juba karjusid, tegid
komplimente, viskasid
palli ja sooritasid
erinevaid füüsilisi trikke.

seinast seina, igaüks oma-
pärase.

Esimene vahetund oli individuaalne, teine aga oli täis pumpamist ja reivimist. Õues jaheda käes korraldasid viimase klassi mitmed poisid meeldejäáva hommikuvõimlemise. Järgmisel vahetunnil oli aga aeg pikk ning omanäoline vanne pähe saada. Esimese päeva viimane ühistegevus oli rahvastepall, mida pidi mängima joogitopsid silmade ees ning ka kahe palliga. Neil, kes omavahel kinniseotud olid, oli

ikka tükk tegemist pallide eest manööverdamisega ning ka palli viskamisega. Päeva möödudes sai nähtud kõiksugu veidrad asju: kes sõi suppi kõrrega, kes pidi roomama, kes küll kõndis rula jala all ning kes kirjutas tunnis oma jumalale konspekti. Paha-meelt ja rõõmu nägi igas seinas. Kooli ees seisis värviline käru, mis pidi rebaste toorjool edasi liikuma ning kõlarist kuulis ülistavat luulet Eglest.

Rebaste ristimist ei nautinud mitte ainult rebased ise ja ka mitte ainult abiturientid, vaid see oli komöödia tervele koolile, kes pikisilmi vaatas neid naeratavaid rebaseid ootusega ise varsti sama-sugune olla või kes naeris nende noorte üle, olles ise kunagi samal positsioonil olnud.

Teisel päeval oli nii mõnigi rebane oma kartusest üle saanud ja enam ei tundunud asi nii hull olevat. Teema beebibuum lubas tulla väga mähkmene ning beebipüree-rohke. Nii mõnigi, kõristi kaelas, pudipõll ees ning suurelapse mähkmed jalas, möödus minust, karjudes erinevaid orjariime.

Hommikuvõimlemine ootas.

Ikka ja jälle nägin ma noori

objektiiv

ALATI FOOKUSES

kellel kätte olid teibitud joogid-söögid, teiste käed või muud erinevad asjad. Nii mõnigi sai tunda siiami kak-siku elu ning pidi päeva veetma teineteisega lähemalt tutvudes.

Teised vahetunnid olid täis nii koolimajakallistusi kui ka kilejalgpall, mis osutus vägagi lähendavaks spordialaks, mida soovitaksin nii mõnelegi ühtsust vajavale klassile. Kui need vaesed rebased ükshaaval kukkusid nagu doominoklotsid või hoopiski olid sunnitud järele lohisema oma klassikaaslas-

Neil, kes omavahel kinniseotud olid, oli ikka tükki tegemist pallide eest eemale manööverdamisega ning ka palli viskamisega.

tele, hakkas minu süda „verd tilkuma“.

Päev aga ei olnud veel läbi. Ees ootas rebasenädala lõpetamine aulas. Iga klass oli kohustatud tegema ühe kava. Sel esimesel suuremal esinemisel meie koolis jõudis juba nii mõnigi värske gümnaasist silma jääda. Oli sellis „süüdi“ tema imeline lauluhääl, uskumatud tantsuliigutused või hoopiski kuulamapanev jutustamisoskus.

Kõikide klasside esitused olid humoorikad ning elektriseerivad. Ohtu lõppes vande andmisega ning diplomi saamisega. Rebased ristitud, võis

iga õnnelik gümnaasist rõõmu- ga koju jalutada.

Räsitud rebaseid päeva lõpuks oli, kuid ka nende üldine emotsioon oli positiivne. Küsides rebastelt, mis neile enim pahameelt valmistas, ei olnud paljudel suurt midagi kurta. Kui mõni üksik pahan- das ebameeldivate töökohus- tuste pärast, siis temast järg- mine värske gümnaasist aga kurvastas tõsiasja üle, et oli ripakile jäetud.

Oodates kümme aastat muna- ga pähe saada ning miskit põnevat teha, oli pettumus suur, kui seda ei toimunud. Sõditud nägu, totrad riided ning ühismängud olid tema ristimise ainsaks osaks. Mõni üksik oli aga üleüldse hoolit- susetat jäetud ning pidi lootma, et ülejäänud klass teda retsiks.

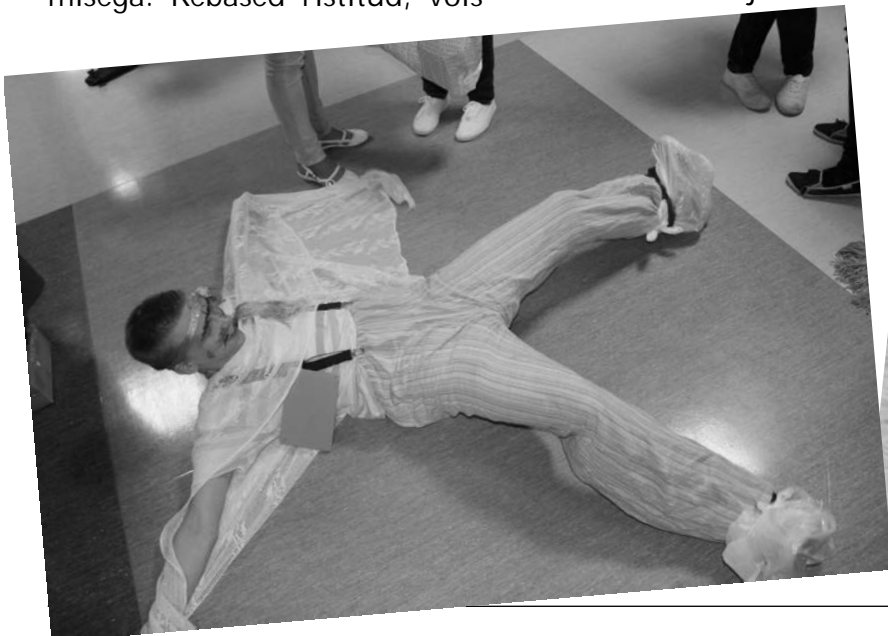
Nii, nagu olid noored oma huntidest erinevatel arvamus- tel, nii leidis ka neid, kes lootsid miskit hullemat, kui ka neid, kes tundsid, et olid päeva lõpuks räsitud.

Sel esimesel suuremal esinemisel meie koolis jõudis juba nii mõnigi värske gümnaasist silma jääda.

Lõppkokkuvõttes aga oli kõik positiivne. Uued keskkooli- õpilased tutvusid kooliga ning tervel koolil jätkus naeru- pahvakaid. Varsti on need rebased oma sõjahaavad juba

unustanud ning lasevad järg- mistel „pisikestel“ oma güm- naasiumi-kohustusi täita. Palju õnne rebased, läbisite kada- lipu, võite nüüd keskkooli täie- õiguslikult nautida!

Õpetajad

Jälle aina puhtam leht.

Anna Kõuhkna, 12.d

Ianud on juba kolmas aasta uue näoga meie kooli direktorikabinetis. Üleüldiselt on viimaste aastate jooksul Tallinna 32. Keskkoolis väga populaarseks kujunenud kõiksugu juhtkonna ja õpetajate muutused. Nimelt sellel aastal on teise korruse kõige tähtsamaks näoks saanud mees nimega Mait Tõitoja. Seda põhjusel, et eelmisel aastal direktoripositsiooni võtnud Maarja Merigan on praegu lapsehoolduspuhkusel. Peale uue koolipea on kooli naasnud tagasi matemaatikaõpetaja Liivi Kõss ja inglise keele õpetaja Eret Hänninen. Täiesti uusi õpetajaid on kokku lausa kolmteist.

Heddy Klasen - keskkonnaõpetus
Alla Vinitšenko - ajalugu ja
ühiskonnaõpetus

Svetlana Põdder - sotsiaalpedagoog

Minna Kohjus - teatriõpetus

Eva Kalbus - teatriõpetus

Merli Pliink - prantsuse keel

Siret Heinver - klassiõpetaja

Marju Kiipus - klassiõpetaja

Maret Varblas - eesti keel ja kirjandus

Anu Möttus - eesti keel ja kirjandus

Art Arvisto - kehaline kasvatus

Maarja Tinn - ajalugu ja
ühiskonnaõpetus

Katrin Rohtla - ajakirjandus-
õpetus

Intervjuust võtsid osa Merli Pliink, Minna Kohjus, Eva Kalbus ning Maarja Tinn.

Kuidas leidsite oma tee

Tallinna 32. Keskkooli?

Minna: Tee leidsin tööle kandideerides. Loogiline, eks. Tegelikult on 32. Keskkoolis töötamine olnud minu väike kauge salasoov juba natuke aega. Ja nagu elus ikka- kui midagi väga tähta, siis ka saab.

Merli: Sattusin siia tänu heade juhuste kokkulangemisele. Nimelt otsisin kooli, kus vajalik kogemus omandada, ning teie direktor otsis oma kooli uut õpetajat. Ütleksin, et kooli uksest sisse astudes teadsin kohe, et soovin siia tulla. Edasine kulges juba kiiresti ning sügis oligi käes.

Eva: Hea sõber ütles, et kool otsib teatriõpetajat ja kuna mulle on see kool varemgi mõtesse tulnud, siis oli selge, et nüüd tuleb endast märku anda.

Maarja: Olen töötanud õpetajana 5 aastat, nii ajaloo-, ühiskonna-, filosoofia- kui ka usundiloo õpetajana, niisiis kui küsimuse mõte on selles, et kas ajalooõpetajaks hakkamine on ootamatu pööre, siis vastus on ei. See plaan kujunes välja juba gümnaasiumi lõpus ja sai teoks 2006. aastal. Kui aga rääkida sellest, et kuidas ma leidsin oma tee just 32. Keskkooli, siis tuleb tunnustavalt tõdeda, et see kool on ajalooõpetajate seas küllaltki tuntud ja seda positiivsest küljest. Niisiis kuuldes, et 32. kool otsib uut ajalooõpetajat, ei olnud vaja pikalt vaagida, kuigi oma endisi õpilasi ei jätanud ma just kõikse rõõmsama meelega.

Kuidas siinamaani tundub kooli õhkkond, õpilased, õpetajad vms?

Minna: Kui nüüd aus olla, siis

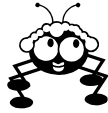
kohe, kui esimest korda sellesse kooli oma jala tõstsin, tulles tööintervjuule, tundsin, et see pole tavaline kool - siin on miskit erilist ja head, mis tekitab koduse ja hea tunde. Ega täpselt oskagi öelda, mis see "miski" on... Senine mulje kaaskooliliste kohta on väga selge: siin on sõbralik, rõõmus ja abivalmis kollektiiv kui ka õpilaskond.

Merli: Vahel tasub esmamuljet usaldada, ehk kooli uksest sisse astudes on minus endiselt sama tunne nagu esimesel korral - pisut ootusärev, motiveeritud ning valmis ise õppima ja arenema. Igalt selle pere liikmelt on midagi õppida ja kõrva taha panna ning kogu see „tarkus“ ongi üks suur soe õhkkond, mille osaks ma ise kasvada proovin.

Eva: Senised muljed on väga positiivsed. Kõige rohkem olen kokku puutunud 12.d klassi teatriõpilastega ja võin öelda, et teispäevased kohtumised nende noorte säravate inimestega on iga kord mulle süstinud mõnusa energialaengu. Nad on nii avatud, täis tahet midagi teada saada, midagi juurde õppida, kõik on omanäolised ja samas teistega arvestavad. Oleme saanud südamest naerda ja teadupärast on naerul vabastav toime.

Maarja: Vaevalt, et keegi sellele küsimusele muudmoodi kui positiivselt julgeks vastata, aga tuleb tõepoolest öelda, ja seda täie siiruse juures, et esmane mulje kooli töökeskkonnast ning õpilastest ja nende motiveeritusest ja avatusest on tõepoolest ainult väga hea.

Mida soovite edasi anda oma õpilastele? Mida soovite saada

objektiiv

ALATI FOOKUSES

oma õpilastelt?

Merli: Õpetaja-õpilase kooslus saabki minu jaoks vaid siis täisväärtuslik olla, kui saamine ja andmine on õpetaja jaoks tasakaalus. Ja see tasakaal peegeldubki õpetajas endas ehk tema motivatsioonis, mille indikaatoriks on õpilased ja nende õnnestumised. Seega, ma soovin oma õpilastele anda edasi soovi küsida ning julgeda neid küsimusi küsida. Sest kes küsib, saab ka vastuse ning edasine on teadmisanu lumepälliefekt, mis motiveerib nii õpilast kui õpetajat. Just neid küsimusi soovin ma oma õpilastelt, sest see näitab huvi aine vastu.

Maarja: Sooviks edasi anda ennekõike oskusi - oskust kriitiliselt mõelda, kasutada ja arendada endas empaatiavõimet, oskust oma seisukohti kujundada ja neid ka adekvaatselt põhjendada ning julgelt väljendada. Õpilaste poolt sooviks ma aga ennekõike näha ja tunda uudishimu - tahtmist teada saada, aru saada ja selle nimel pingutada.

Teatriõpetajatele: Missuguseid mõtteid, plaane ja ideid on tekkinud teatritundide ja nendega seonduvate ettevõtmistega?

Eva: Me oleme Minnaga juba istunud ja arutanud, mida võiks sisaldada meie kooli teatriõpetus.

Soovime, et peale erialaste teadmiste ja oskuste õnnestub avardada õpilaste üldist kultuuripilti, soovime külla kutsuda erinevate teatriga seotud erialade esinõidajaid. Hea oleks, kui sellest õppest kasvaks välja nii

näitlejaid, lavastajaid, stsenoograafe kui dramaturge, valgustajaid ja muusikalisi kujundajaid. Seda loetelu võiks jätkata. Oluline on, et inimene leiaks oma kutsumuse ning teeks oma tulevast tööd hinge ja armastusega.

Minna: Nagu ikka, plaane tuleb alati ja palju. Iseasi, millised nendest reaalselt teostatavad on, milliseid ajaliselt jõuab ja millised ideed meeldivad peale minu ka teatriõppe õpilastele.

Kuidas on tunne olla teatriõpetaja?

Eva: Tunne on hea. Olen teinud seda tööd Viimsi Keskkoolis alates 2004. aastast. Seetõttu tunnen end seesmiselt mugavalt, sest mul on selge ettekujutus, mida see aine võiks inimesele anda. Oma õpilastele soovin anda edasi seda, mida minu õpetajad mulle on andnud. Üks olulisemaid küsimusi, mida Lembit Peterson õpetas endalt küsima on - miks, mille nimel ma midagi teen? Suurelt mõeldes - miks, mille nimel ma elan? Ja kui siit minna näitlejaspetsiifikasse, siis peaks oma rollilt küsima samu küsimusi. Ma loodan, et kui endale aeg-ajalt neid küsimusi esitada, siis on suur tõenäosus elada oma elu õnnelikult.

Minna: Tunne on loomulikult hea, sest teen seda, mida armastan.

Prantsuse keele õpetajale: Millal tekkis teie armastus prantsuse keele/Prantsusmaa vastu?

Merli: Huvi keele vastu tekkis gümnaasiumis, mil seda C-

Õpetajad

keelena õppisin. Õnneks piisas sellest, et asuda prantsuse keelt ülikoolis õppima. Huvi Prantsusmaa ja prantsuse kultuuri vastu tekkis keeleõppe käigus ning kulmineerus Prantsusmaal, elades Erasmuse vahetusprogrammi raames Dijonis. Välisõpingud on keeleosakonnas soovituslikult kohustuslikud ja just siis sain aru, miks. Süvendatud keeleõppeks oleks vajalik viibida vastavas keskkonnas, mis aitaks sellel kinnistuda. Kasuks tuleb ka natiivsete kõnelejadega suhtluseid oma, kuna võõrkeel vajab pidevat „õlitamist“, et see meelest ei ununeks.

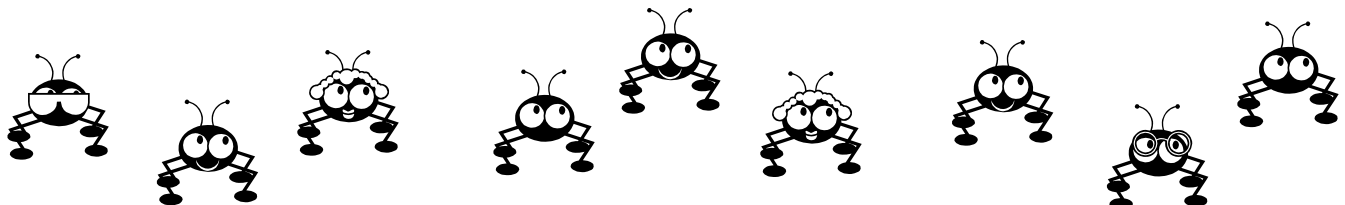
Võib-olla soovite ise midagi lisada või vahetada?

Merli: Prantsusmaa on midagi enam kui esialgu väga keerulisena tunduv peen keel, baretikandjatest kunstnikud, saia ja konna sööjad, veini joojad ja moebrändide tootjad. See on riik, mille paremaks mõistmiseks tuleks suhelda just prantslastega ja prantsuse keeles, et selle pealispinna alla piiludes avastada üks omajagu rikkaliku pärandiga kultuur.

Eva: Ma soovin, et kõik võtaksid regulaarselt enda jaoks aega, astuksid aeg-ajalt elurattalt maha ja vaataksid enda sisse, kuulaksid ennast. Iga päev on müra meie ümber liiga palju, oleks vaja teha ruumi ka vaikusele.

Minna: Soovin, et õpilased julgeksid olla nemad ise ja ei muretseks niivõrd teiste arvamuse pärast.

Maarja: Vahetada? No mul on ühed nr 37 kingad, mida sooviksin vahetada nr 39 ketside vastu! See oleks kõik.

Õpetajad

Sel aastal otsustasime õpetajate päeva puhul küsida õpetajatelt pilte nende kooliajast ja neid teiega jagada.

Õp. Heiki Haljasorg pärast keskkooli lõpuaktust.

Õp. Eha Aare oma lõputunnistust kätte saamas.

Triibulises särgis noormees on meie prantsuse keele õpetaja Gilbert Mandzolo.

13 aastane Lea Peterson

objektiiv

ALATI FOOKUSES

Vahetusõpilane

Ka sellel aastal on meie koolis vahetusõpilane. Seekord filmindusest huvituv Cianne Tait Uus-Meremaalt. Ciannega tegi intervjuu tema klassiõde Kristi Paartalu 10. d klassist

Miks sa tahtsid üldse vahetusõpilaseks minna? Ma ei mõelnud alguses üldse tõsiselt seda minekut vahetusõpilaseks. Ma uurisin internetist selle kohta, kus saaksin filmindust õppida. Ma leidsin lõpuks ühe programmi ja siis hakkasin juba selle peale tõsiselt mõtlema.

Mis sind just Eestisse tõi? Seesama programm. Kui ma otsisin seda kohta, kus ma saaksin filmindust õppida, siis alguses ma üldse ei teadnud, kuhu ma täpselt lähen. Ma alles hiljem sain teada, et saan seda õppida sellises riigis nagu Eesti.

Mis sa eesti keelest arvad? Mulle väga meeldib eesti keel. Mul on ka üks lemmiksõna eesti keeles - lumememm. Mulle meeldib see, kuidas seda hääldatakse. Ma olen aru saanud, et seda keelt on väga ras-

ke õppida. See on nii teistsugune teiste keeltega võrreldes. Uus-Meremaal on palju immigrante ja seega räägitakse palju erinevaid keeli. Aga eesti keel on ikka kuidagi palju teistsugusem kui teised keeled. See kõlab täiesti teistmoodi.

Kas meie kool erineb väga palju sinu kodu koolist? Mille poolest? Jah. Esiteks teil on piimaautomaat. Minu kodukoolis ei ole sellist suurt sööklad. Meil on nagu väike kohvik või puhvet, mis on R-kioski stiilis. Me võime koolis süüa ükskõik kus. Minu kodukool on nagu ülikoolilinnak. See on nagu suur ala, kus on erinevad majad, aga see ei ole nii suur ala, et seal autod saaksid läbi sõita. Meil ei ole koolis garderoobi. Kanname kõiki asju kogu aeg kaasas. Vahest on see üsna raske, kuna on palju asju, mida kaasas kanda. Mul ei ole ühte konkreetset klassi. Igas tunnis on justkui uus seltskond.

Mida kõige rohkem sellest aastast ootad? Ma tahaksin selle aastaga õppida ära kas või väga pealiskaudselt eesti keele, et ma saaksin teiega suhelda. Tahan

ümberringi sõita siin riigis. Tahaksin õppida tundma hästi palju erinevaid inimesi ja uusi tutvusi luua. Kõige enam tahan muidugi õppida filmindust! Aga müüdu tahaksin ma veel hästi palju uusi kogemusi, et mul oleks mingisuguseid huvitavaid lugusid, mida koju minnes rääkida oma perekonnale ja sõpradele.

Arvamus

Hukule määratud õpilased
ehk matemaatika eksam
2014

Ailar Väärtmaa, 11.b

Kui mina poolteist aastat tagasi põhikooli lõpetasin 4,2 keskmise hindega ja sain oma kooli ilma katsetata sisse, ei osanud ma ausalt öeldes arvatagi kuidas uus õppekava minu elu mõjutama hakkab. Ainus asi, mida ma kuulsin, oli, kuidas õpetajad kurdavad, et uus süsteem on keeruline ja vajab nende poolt kõvasti töötamist, sest ei eksisteeri veel ei õpikuid ega töövihikuid.

Kuna ma juba selline hetkes elaja inimehe olen, siis ei pannud mind muretsema eriti uued hindamisstandardid. Pigem ma rõõmustasin, et tulevad toredad valikained ja saab koolis midagi valikuliselt ka õppida.

Nüüdseks käin 11. klassis keskkond-majanduse õppesuunas, sest minust saab ettevõtja ning majanduse aluste teadmine tuleb mulle igati kasuks. Minu õppesuuna puhul on see miinus, et kitsast matemaatikat pole, kuna arvatavasti kõigist meist peavad saama tulevikus kõrgepalgalised matemaatilised aialuütikud. Lai matemaatika sisaldab riikliku õppekava järgi 14 kursust matemaatikat ja kitsas 8 kursust.

Tegelikult ka õpilaste endi seas levib arvamus, et kitsast matemaatikat õppivad inimesed on kasutatud inimesed, kellel tuleviku „karjäärimaailmas“ kohta pole. Tuhandeid kordi olen kuulnud, kuidas mind kitsa matemaatika eksamiga ülikooli ei võeta. Ning selline arvamus on minu arvates väga kurb.

Põhikoolis oli mu matemaatika hinne pigem keskmine kolm, koos mõne boonusega saadud neljaga ning ka eksami sain täitsa keskmise kolme. Olen nüüdseks õppinud laia matemaatikat aasta ja peaaegu üks kuu. Hinded on praegu nõrgemad kolmed ja mis seal salata, ka kahtesid satub hulka. Kui ma ise mõtlen, siis praegu on palju keerulisem kui

10

objektiiv sügis 2012

oli 9. klassi lõpus. Põhimõtteliselt on laia matemaatika õppimine klassis selline: klassis on 30 inimest, kes jagunevad kolmeks rühmaks. On andekad* inimesed, nemad õpivad neljale ja viitele ning nende jaoks pole matemaatika eriline probleem. Siis on nn keskklass, nemad püüavad nelja ja kui kolme saavad, pole ka hullu. Keskklassis on kas laiad andekad* inimesed või siis andetud* inimesed, kes suudavad keskenduda oma tegevusele. Kolmas grupp on „hukule määratud“.

Kolmandasse gruppi paneksin ma kõik andetud* ja keskendumisraskustega inimesed, kes on veidi flegmaatilised.

„Hukule määratud“ grupis on mingil määral kunstiinimesed, kelle jaoks matemaatika ei tekita mingeid positiivseid emotsioone, vaid kelle jaoks iga matemaatikatund on piin. Tavalises matemaatikaülesandes näevad nad lihtsalt rida seosetuid arve, mida üritatakse valemite abil omavahel kokku panna. Ka mina kuulun sellisse kolmandasse gruppi. Iseloomustan end matemaatikas kui keskendumishäiretega, aeglase mõtlemisega tüübina, keš, kui enam midagi aru ei saa, loobub. Ehk minu matemaatilise loomuse definitsiooniks oleks loll.

„Hukule määratud“ on selle grupi nimeks, kuna mina kuulun esimesse lendu, kes peab kohustuslikus korras matemaatikas sooritama riigieksami ning saama seal 50% õigeid vastuseid.

Vana õppekava järgi võisid sa teha matemaatika asemel näiteks bioloogia või geograafia eksami ning läbisaamiseks oli vaja saada vähemalt 20 punkti ehk 20%. Vaadeldes nüüd all toodud statistikat. See tabel näitab matemaatika riigieksamite keskmist tulemust ja läbikukkujate osakaalu vahemikus 2007 kuni 2011.

aasta	keskmine tulemus	läbikukkujate osakaal
2007	49,30	5,6%
2008	58,20	5,3%
2009	52,40	6,6%
2010	58,60	7,6%
2011	57,30	8,6%

objektiiv

ALATI FOOKUSES

Hukule määratud on selle grupi nimeks kuna mina kuulun esimesse lendu, kes peab kohustuslikus korras matemaatikas sooritama lõpueksami ning saama seal 50% õigeid vastuseid.

Vana süsteem, kus oli kõigil samasugune matemaatika, asus oma mahu poolest umbes täpselt kitsa ja laia matemaatika vahel. Kui need protsendid on praegu sellised, siis mis saab aastal 2014?

Seni on eksamil läbikukkujatega käitunud nii, nagu lääne maailmas ei käituta. Järeleeksami saab sooritada alles aasta pärast. Õnneks vähemalt eksamiainet võib õpilane järgmisel kevadel muuta, vahetades matemaatika siis näiteks geograafia vastu.

Kui ma aastal 2014 kukun läbi laia kursuse riigieksamil, saan järgmisel kevadel vahetada oma laia kursuse eksami kitsa vastu ja proovida uuesti. Kui

Tegelikult ka õpilaste endi seas levib arvamus, et kitsast matemaatikat õppivad inimesed on kasutatud inimesed, kellel tuleviku „karjäärimaailmas“ kohta pole.

ka sel korral ma eksamit ära ei tee, siis palju õnne mulle! Ülikoolidesse saamisest pole mõtet mul unistada ning võin ära unustada ka keskkooli põhjal kutsekooli mineku ehk rakendusliku kõrghariduse. Ainus valik edasi õppida on mul minna kutsekooli õppima midagi põhikooli baasil ehk sisuliselt olen raisanud 3+1 aastat oma elust, käies keskkoolis. Minu jaoks see veel

objektiiv

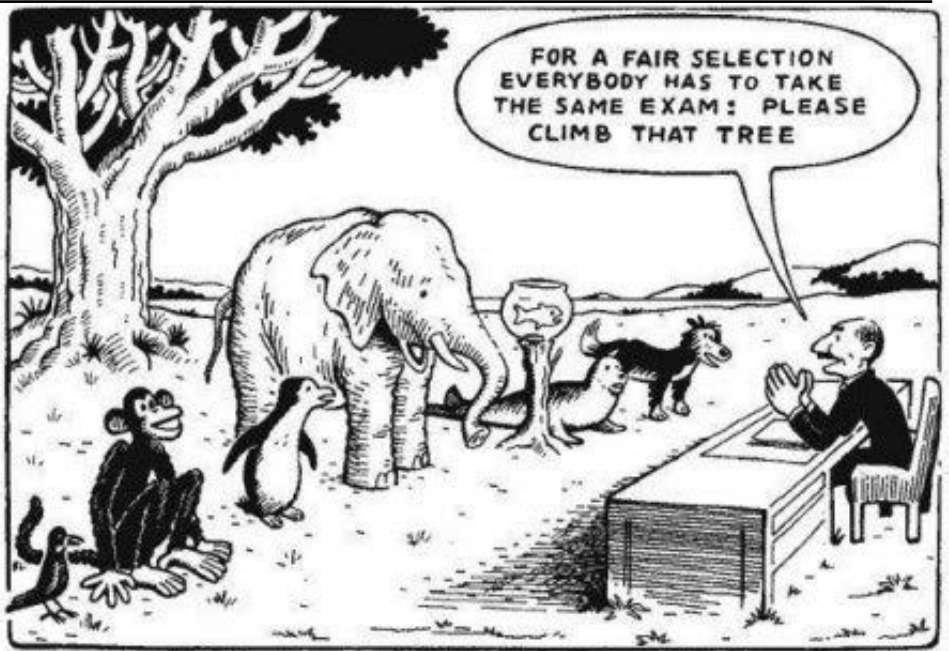
ALATI FOOKUSES

maailmalõpp ei ole, kuigi pool-
dan väga keskhariduse
omandamist. Eriti kahju on
mul tulevastest näitlejatest ja
muusikutest, kellele see matemaatikaeksam lavakasse või G.
Otsa kooli minemise unistusele
kriipsu peale tõmbab. Mida
teeb Eesti riik nende sada-
dega, kes matemaatika riigi-
eksamil järgmisel aastal läbi
kukuvad?

Kõige parem oleks eelmise
õppékava punkt, kui need
läbikukkujad saaks sooritada
koolieksami matemaatikas, et
saada kätte keskkooli lõpu-
tunnistus, millega saaks suun-
duda edasi kutsekooli oman-
dama mõne eriala diplomit.

Soovin palju edu kõigile
„hukule määratud“ õpilastele
ning loodan, et kuidagi saame
hakkama ikka selle matemaati-
kaeksamiga!

*Andetu või andekas kehtib
ainult matemaatikatunnis, ei
laiene muudele õppeainetele
ega oskustele.

www.ailarvaartmaa.wordpress.com

Vahel meeldib Ailarile luuletada.

Depressiivne püreesupp

Püreesupp on üks kuradi mõttetu söök.

Söö ja söö, aga kõht ei saa üldse täis.

Juba kolmas kauss mul seda vedelat ollust
läheb.

Sisse on pandud veel igasuguseid imelikke
vilju.

Milleks, ma aru ei saa.

Kas ma olen nii vana, et isegi suppi ei või
korralikult süüa?

Pean lürpima seda rohekat ollust ja kõrvale
hammustama leiba.

Ja ikka ei saa kõht täis.

Parem annan alla, sest tulemust ju ei teki.

Erinemaks sellest massist, ma lähen parem
hammustan pekki.

Varese lugu

Vares istub üksinda traadil,

lendu tõusis ta just kraavist,

ta vist ei tea mida edasi teha, kuhu minna,

lendab ringi siia-sinna.

Temast õhkab vabadust,

ja mitte kellelegi ei pea ta ütleva
"vabandust".

inimesi häirib tema kära

ja lõpuks lõplikult lendabki ta ära.

Aga inimeste arvamusel ta ei hooli,

mis sest, et see paks tüüp seal tahaks anda
talle kuuli.

Duell

objektiiv

ALATI FOOKUSES

Alanud õppeaasta esimeses duellis võtavad mõõtu meie kooli uued teatri õpetajad

Minna Kohjus

Eva Kalbus

1. „Kodu keset linna“ Op	1. Esimene eestikeelne etendus lavastati 1819. aastal. Millist pealkirja see kandis? V: „Häbi sel, kes petta tahab“.	1. Ma arvan, et see oli mingi saksa keelest tõlgitud looke. Ehk oli pealkirjaks „Hansukese veidrad juhtumid Liivimaal“. Op
2. Mina ise. (muigab) Op	2. Kes on kõigi aegade kõige parem näitleja? V: Al Pacino, „Ristiisa“ staar.	2. Loetu põhjal arvan, et Mihhail Tšehhov mängis oma hiigelaegadel võrratult. Seda oleks tahtnud näha! kultuurilisuse eest 1p
3. Vist olin mina. (mõtleb) Op	3. Kes kannab selle aasta Eesti parima naisnäitleja tiitlit? V: Katariina Unt.	3. Kas see võis olla Endla näitleja Piret Laurimaa? Kui ma nüüd aastaid segamini ei aja. Op
4. Ita Ever. (tõsiselt) Op	4. Kes oli Tallinna 32. Keskkooli esimene direktor? V: Harri Kelder.	4. Ta oli tõeline eesti inimene, kellega ma pole kahjuks kohtunud, aga seda ma võin öelda, et ta on juhtinud 32. Keskkooli kindlatele rööbastele, kus ta tänaseni hoogsalt sõidab! Minu sügav lugupidamine selle eest! Op
5. Kristi Paartalu 10.D klassist. (mõtleb hoolikalt järele) stiilipunktid 1p	5. Kes on Tallinna 32. Keskkooli parim näitleja? V: Mina ise (Kristi Paartalu)	5. Vastaksin sellele küsimusele hea meelega nii umbes kümne-viieteistkümne aasta pärast:) Op
6. Maxima toitu. huumoripunktid 1p	6. Mida süüakse koolis kõige rohkem? V: Õpetajate närve.	6. Võib-olla iseenda sõnu? Kuigi õpetajad loodaksid, et vastus oleks tasakaalustatud ja tervislik koolitoit. Op
7. Ei saa küsimusest aru. (segaduses) Op	7. Mis on 99 ja kolks? V: Sajajalgne puujalaga.	7. Ma kahtlustan, et siin on midagi tegemist teatriga No99. Et kui 99-s etendus on mängitud, siis tuleb „kolks“ - aga me ei tea veel, mida see „kolks“ endaga kaasa toob... Saame näha! Op
8. Siis meri läheb mustaks. (tõsiselt) Op	8. Mis juhtub tumedanahalisega, kui ta kukub punasesse merre? V: Ta saab märjaks, nagu inimene ikka.	8. Muutub tumepunaseks muidugi! Op
9. Sest ta arvab, et ta on maailma parim laulja. Op	9. Miks laulab kukk silmad kinni? V: Sest tal on sõnad peas.	9. Ta ei taha näha maailma reaktsiooni oma laulule. Op
10. Sest kala on konserveeritud! Op	10. Miks pole poes kala? V: Kala pole tripper, teda kergesti ei püüa!	10. Sest on kommipood. Op

Järeldus: Isegi kui ühtegi õiget vastust ei tea, on võimalik humoorikuse ja kultuursuse eest punkte saada.

Kristi Paartalu, 10.d **2:1**